

Arrest

nr. 83 709 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 mei 2011 en heeft zich op 9 mei 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 december 2011.

1.3. Op 30 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn afkomstig van Bagdad. U zou van 2008 tot februari 2011 als cameraman voor onder andere de zender Al Baghdadia, die in april-mei 2010 'gesloten werd', gewerkt hebben.

In 2010 zou u door al Qaeda ad Dawaa telefonisch bedreigd zijn nadat u op 30 oktober 2010 een reportage gemaakt had over de aanslag op de Al Najab kerk. Op 25 februari 2011 zou u in Bab al Shargi de volksdemonstraties gefilmd hebben. Uw camera zou u echter zijn ontnomen en u zou geslagen zijn. Op 28 februari 2011 zou uw auto ontploft zijn waarbij uw vriend Younes zou zijn omgekomen. U zou bij de politie van al Dora een aangifte hebben gedaan. In de namiddag zou u een dreigtelefoon gekregen hebben. U zou met uw moeder naar uw grootvader ergens in Bagdad zijn gegaan. Op 29 februari 2011 zou er in uw huis een bom zijn ontploft. Uw moeder zou naar aanleiding hiervan aangifte zijn gaan doen alsook zou zij aan de politie gemeld hebben dat u een dreigtelefoon had ontvangen na de aanslag op uw auto. U zou met uw identiteitskaart van Bagdad naar Kirkuk zijn gereisd waar u bij uw tante verbleef. Vervolgens zou u zonder enig document verder zijn doorgereisd naar een tante in Mosul. Op 28 april 2011 zou u, zonder in het bezit te zijn van enig document, vanuit Mosul naar Ibrahim Khalil zijn gereisd onder begeleiding van een Koerdische smokkelaar. Vervolgens zou u illegaal doorgereisd zijn naar Turkije en zo verder per wagen tot in Istanbul zijn gereisd. De smokkelaar zou een Deens paspoort voor u geregeld hebben waarmee u aan boord van een vliegtuig van een onbekende luchtvaartmaatschappij naar België zou zijn gereisd. U zou het Deense paspoort en vliegtuigticket in het toilet van het vliegtuig hebben weggegooid. Op 6 mei 2011 zou u in de luchthaven van België zijn aangekomen en u zou zich spontaan aangeboden hebben bij een agent waarna de politie de procedure opstartte. Op 9 mei 2011 heeft u op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aangevraagd. Naderhand zou u via uw moeder vernomen hebben dat uw broer, Ali Saleh Mohamed (OV 6.820.826), in België is en asiel heeft aangevraagd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo kan er maar weinig geloof worden gehecht aan het feit dat u in 2010-2011 in Irak als cameraman (al dan niet voor al Baghdadia) nog actief was. Vooreerst legt u tot op heden geen bewijs neer dat u effectief nog in 2010-2011 werkzaam was als cameraman in Irak. U beweert dat uw pasjes uitgereikt door het Iraakse syndicaat voor journalisten en door al Baghdadia zijn vernietigd bij de aanslag op uw auto op 28 februari 2011 (gehoorverslag CGVS, pp. 13 en 14). U kan enkel twee attesten van de Iraqi Journalists Syndicate voorleggen, waarvan een attest werd opgemaakt op 02/01/2008 en het tweede geldig is 31/12/2008 (gehoorverslag CGVS, p. 13 + zie documenten nummers 3 en 4 in groene mapje). Gevraagd of u een meer recent attest of dergelijke van al Baghdadia kan opsturen, stemt u hiermee in en geeft u aan dat dit binnen de twee dagen kan gebeuren (gehoorverslag CGVS, pp. 14 en 24). U hebt na het gehoor op 19 december 2011 echter enkel documenten neergelegd met betrekking tot de aanslag op uw huis (gehoorverslag CGVS, p. 24 + zie documenten nummers 15, 16 en 17 in groene mapje). Gezien u duidelijk aangaf dat het geen enkel probleem voor u stelde een dergelijk document met betrekking tot uw meer recente professionele activiteiten te bekomen, is dit gegeven toch wel zeer bevreemdend. Het weinig geloofwaardige karakter van uw activiteiten als cameraman in Irak in 2010-2011 wordt andermaal bevestigd door het feit dat u initieel tijdens het gehoor afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, de aanslag op een kerk in Bagdad, dewelke u gefilmd zou hebben, in april-mei 2010 situeerde, terwijl u op het CGVS dit incident in oktober 2010 situeerde (zie Vragenlijst dd. 31/05/2011, vraag 3 punt 5, p. 3; gehoorverslag CGVS, p. 23). Op de zetel van het CGVS vergoelijkt u dit misverstand door een fout van de tolk of van uzelf (gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2). Geconfronteerd met het gegeven dat uw Vragenlijst u werd voorgelezen en u deze voor waar hebt ondertekend zonder melding te maken van het feit dat er een fout in de datum was opgetreden, wijt u dit aan het feit dat u niet hebt opgelet en u dit dankzij de advocaat hebt opgemerkt (gehoorverslag CGVS, p. 2). Gevraagd of voor de rest alles correct werd genoteerd, antwoordt u volmondig "ja" (gehoorverslag CGVS, p. 2). Het is echter aan u als asielzoeker om zich ervan te vergewissen dat al uw verklaringen correct zijn genoteerd temeer er u uitdrukkelijk werd meegedeeld dat onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat uw asielaanvraag wordt

verworpen. Verder verklaarde u in uw Vragenlijst dat de zender Bagdadia begin 2011 in Irak werd opgedoekt maar wel bleef bestaan in Syrië en Egypte (zie Vragenlijst dd. 31/05/2011, vraag 2 punt 10 b, p. 2 en vraag 3 punt 5, p. 3), terwijl u op de zetel van het CGVS verschillende keren verklaarde dat al Bagdadia begin 2010 (april – mei) gesloten werd (gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Deze discrepantie is zeer opmerkelijk, temeer u bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaarde dat, met uitzondering van de datum met betrekking tot het incident van de kerk, alles correct werd genoteerd in uw Vragenlijst (gehoorverslag CGVS, p. 2). Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u in Irak in 2010-2011 nog als cameraman werkzaam was.

In de marge dient er te worden aangestipt dat volgens de verklaringen van uw broer Ali ten overstaan van de Deense autoriteiten u zich rond oktober 2009 in Syrië bevond (zie familiefiche Denemarken dd. 06/10/2009) waardoor andermaal het vermoeden rijst dat u al langer Irak hebt verlaten. Zo dateert uw identiteitskaart van april 2009 en uw nationaliteitsbewijs van oktober 2009 (gehoorverslag CGVS, p. 12 + zie documenten nummers 1 en 2 in groene mapje). Gevraagd waarom u uw identiteitskaart toen bent gaan hernieuwen, antwoordt u spontaan dat u op basis van oude documenten geen nieuw paspoort kon aanvragen en je voor alle overheidsinstanties een nieuwe identiteitskaart en nieuw nationaliteitsbewijs met fosforstempel moet hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd waarom u een paspoort nodig hebt, geeft u een ontwijkend antwoord en stelt 'met of zonder paspoort moet je wel vernieuwen' (gehoorverslag CGVS, p. 12). Andermaal gevraagd of u nu een procedure was gestart om een paspoort te vergaren, bevestigt u dit initieel, het was ook nodig voor andere instanties zoals de verlening van een rantsoenkaart (gehoorverslag CGVS, p. 12). Ter verduidelijking gevraagd of u nu begonnen was met de procedure om een paspoort aan te vragen, wijzigt u plots bovenstaand antwoord door dit te ontkennen aangezien u voor een paspoort persoonlijk aanwezig moet zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze wending in uw verklaring raakt kant noch wal aangezien u volgens uw beweringen gewoon in Irak verbleef. Gezien bovenstaande vaststellingen rijst de vraag of u überhaupt nog in 2010-2011 in Irak zou hebben verbleven. De voedselrantsoenkaart 2010-2011 die u ter staving hiervan neerlegt toont uw aanwezigheid in Irak in 2010-2011 hoegenaamd niet aan aangezien u zelf toegeeft dat de naam van uw broer Mohammed er ook op figureert, dit terwijl hij al vóór die tijd in Zweden verbleef (zie Verklaring dd. 31/05/2011 punt 30 en gehoorverslag CGVS, p.13 + document nummer 5 in groene mapje).

In verdere lijn kan er weinig geloof worden gehecht aan uw onmiddellijke vluchtaanleiding, namelijk de aanslag op uw auto op 28 februari 2011 en op uw huis op 29 februari 2011. Ter staving hiervan legt u tijdens het gehoor op het CGVS foto's neer van een beschadigde auto, de overlijdensakte van uw vriend Younes, de aangifte bij de politie na de aanslag op uw auto en foto's van een beschadigde kamer, documenten die uw moeder per post naar u zou hebben doorgestuurd. Het is echter zeer bevreemdend dat u de aangifte bij de politie na de aanslag op uw auto niet vermeld heeft in uw Vragenlijst, noch de aangifte van uw moeder bij de politie na de aanslag op jullie huis (zie Vragenlijst dd. 31/05/2011, vraag 3 2 punt 5, p. 3). U beweert toen wel te hebben gezegd dat u aangifte hebt gedaan van de aanslag op uw auto en dat uw advocate het bevestigd heeft. Vervolgens vroeg uw advocate u naar de documenten hieromtrent (gehoorverslag CGVS, p. 20). Volgens u heeft de advocate alles opnieuw voorgelezen en vervolgens nieuwe vragen gesteld, zelf hebt u niet opgelet (gehoorverslag CGVS, p. 20). Er werd u echter bij aanvang van het gehoor op het CGVS gevraagd naar het verloop van het gehoor in kader van het invullen van de Vragenlijst en u heeft helemaal geen melding gemaakt van deze lacune, namelijk dat u verklaard hebt aangifte te hebben gedaan, maar dat dit niet door de DVZ werd genoteerd (gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2). De documenten die u naderhand op 19 december 2011 neerlegde naar aanleiding van de ontploffing in uw huis, namelijk een tekening van het incident, start onderzoek rechtbank dd. 6 maart 2011 en een proces-verbaal dd. 3 maart 2011, hebben geen toegevoegde waarde aangezien het slechts kopieën betreft en de authenticiteit niet kan worden achterhaald. Verder is het opmerkelijk dat er in het proces-verbaal opgemaakt op basis van de verklaringen van uw moeder met geen woord wordt gerept over het feit dat u ook nog telefonisch bent bedreigd op 28 februari 2011, dit terwijl u stelt dat uw moeder dit wel degelijk verklaard heeft (gehoorverslag CGVS, p. 22 + zie vertaling document nummer 17 in groene mapje). Gezien er uit de vertalingen van de door u neergelegde documenten blijkt dat de verklaringen van uw moeder ernstig werden genomen, komt ook deze vaststelling uw geloofwaardigheid niet ten goede. Wat betreft de overlijdensakte van uw vriend Younes dient ook hier te worden opgemerkt dat het slechts een kopie betreft waarvan authenticiteit niet kan worden gecontroleerd. De foto's van een vernielde wagen en een vernielde kamer tonen niet aan wanneer dit is gebeurd noch in welke omstandigheden deze vernielingen werden aangebracht. De aangifte van de politie met betrekking tot aanslag auto dd. 28/02/2011 betreft slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden achterhaald. In dit kader dient nog aangestipt dat het toch wel merkwaardig is dat u op de DVZ op 31 mei 2011 verschillende

documenten hebt neergelegd behalve de aangifte bij de politie naar aanleiding van de aanslag op uw auto, de overlijdensakte van uw vriend Younes en foto's van vernielde wagen en huis (zie Verklaring dd. 31/05/2011, punt 21), dit terwijl u beweert dat u al op 30 mei 2011 de envelop van de expressdienst met daarin bovenvermelde documenten en foto's via uw sociaal-assistent hebt ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 16).

Gezien uw onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen kan er aan uw asielrelaas geen verder geloof worden gehecht.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de beide attesten van het syndicaat van journalisten 2008 en foto's van u als cameraman, hebben betrekking op uw identiteit en uw werkzaamheden als cameraman (tot) in 2008, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. De overlijdensaktes (dd. 2007) van uw vader en uw broer Firas (dd. 02/12/2007) betreffen slechts kopieën en hebben verder geen toegevoegde waarde aan uw persoonlijk asielrelaas. Wat betreft de overlijdensakte van uw broer Ahmed dd. 27 december 2008 dient de authenticiteit in twijfel te worden getrokken en dit omwille van de eerdere verklaringen die uw broer Ali heeft afgelegd ten overstaan van de Deense autoriteiten, namelijk dat Ahmed in Syrië verblijft (zie familiefiche Denemarken dd. 06/10/2009). Wat er ook van zij, ook dit document heeft geen toegevoegde waarde voor uw persoonlijk asielrelaas.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen 3 om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf

geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van uw broer Ali Saleh Mohamed (OV 6.820.826), die zich baseert op eigen asielmotieven, werd er door het CGVS ook een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de Vluchtelingenconventie van 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel en een beoordelingsfout, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

Bij het verzoekschrift worden 7 krantenartikelen gevoegd die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Irak. Ter terechtzitting worden volgende documenten met vertaling neergelegd: “Ordre de mission” van 1 februari 2010 (eigen vertaling: Opdracht); bevestiging van woonplaats van 4 januari 2011; een overeenkomst voor de verkoop van een auto van 2 november 2010; een bedankingsbrief van 2 maart 2011.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) maar weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij in 2010-2011 in Irak als cameraman nog actief was, zoals omstandig wordt toegelicht, en (ii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad niet betwist dat verzoeker als cameraman zou hebben gewerkt in 2008. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist echter wel de bewering dat verzoeker nog in die functie werkte in 2010-2011 en de beweemde vervolgsfeiten die hem als gevolg daarvan zouden zijn overkomen.

2.4.2. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker de aanslag op de kerk bij de Dienst Vreemdelingenzaken situeert in mei 2010 en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in oktober 2010, stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de sluiting van al Baghdadia twee keer situeert begin 2011 en bij het Commissariaat-generaal in mei 2010. Van een werknemer-cameraman die opdrachten uitvoerde voor al Baghdadia mag verwacht worden dat hij correct en precies de "sluiting", "het opdoeken", van de kantoren van al Baghdadia kan aangeven. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat het gebruik van verschillende termen te wijten kan zijn aan de tolk kan geen verklaring bieden voor de discrepantie in de tijd waarop al Baghdadia zou zijn gesloten of opgedoekt.

Daarenboven is de Raad van oordeel, gelet op het risicovolle profiel van een cameraman of journalist bij een station als Baghdadia, dat de werknemer die bedreigd wordt door de overheid/milities/al Qaida omwille van zijn tewerkstelling wel degelijk zijn werkgever of minstens het syndicaat van journalisten op de hoogte brengt van een bedreiging. Verzoekers reactie tijdens het gehoor dat hij de bedreiging, kort na de manifestatie van 25 februari 2011, met niemand heeft aangekaart ondermijnt dan ook zijn profiel vermits kan aangenomen worden dat de persoon die in de media werkt in een land waar de media constant onder vuur ligt meteen zijn werkgever en het syndicaat op de hoogte stelt van een bedreiging, een aanval, en een bomaanslag, temeer verzoeker zelf stelt dat elke dag journalisten worden aangevallen (gehoor, p. 14), en kan verwacht worden dat de verschillende kranten en televisie- of radiostations de nodige berichtgeving hebben over belaagde journalisten. Deze vaststelling ondermijnt verzoekers beweringen en zijn voorgehouden profiel.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker bepaalde vragen over zijn werk of dat van zijn collega's ontwijkt: *"Over welke onderwerpen maakte hij interviews? Via internet het is mijn vriend. Maar over welke onderwerpen schreef hij? Programma's zoals mensen op straat interviewen over levensomstandigheden. Hoe heet dat programma? Programma werd naar regisseur en producer gestuurd en hij moet monteren en het wordt uitgezonden tijdens het nieuws. Az moet nadenken. (...)".* Van een cameraman die beweert programma's te maken voor Baghdadia sedert 2008 kan verwacht worden dat hij daarover vlot en zonder aarzelen de nodige toelichtingen kan geven, wat in casu niet het geval blijkt (gehoor, p. 15). Deze vaststelling brengt verzoekers beweringen en zijn profiel ernstig in het gedrang.

Meer nog van verzoeker kan verwacht worden dat hij op een precieze manier kan vertellen over zijn laatste opdrachten, wat niet het geval is: *"Wat was jullie laatste opdracht samen? Ik ben gewoon cameraman en moet de camera vasthouden en hij doet interviews. Maar wat was de laatste opdracht? Twee laatste opdrachten waren van de kerk en de demonstraties, tijdens die demonstratie hebben ze ons geslagen onze camera's werden afgenomen en sindsdien heb ik niet meer gefilmd. (...) In opdracht van wie deze reportage gemaakt? Van niemand, al Baghdadia was toen helemaal gesloten (...)".* De vraag over de laatste opdrachten gaat over deze uitgevoerd samen met S.S. (gehoor, p. 15) terwijl verzoeker plots overschakelt naar een andere vriend M.N. en plots moet filmen voor een ander station. De wijze waarop verzoeker zijn laatste opdrachten vertelt zijn zo vaag dat daar weinig geloof aan gehecht kan worden. Waar verzoeker stelt dat hij veel details heeft gegeven met betrekking tot zijn laatste opdracht van 25 februari 2011, blijkt dat hij de plaats van de manifestatie vermeldde, wat algemeen geweten zal zijn voor iemand die afkomstig is uit Bagdad. Verzoeker vernoemd verder collega's doch dit vermogen geenszins de bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker zich nog beklaagt over het feit dat hem niet meer vragen werden gesteld over zijn professionele activiteiten wijst de Raad erop dat er wel degelijk vragen werden gesteld doch dat verzoeker zelf vaag antwoordde en vragen ontweek zoals blijkt uit de vorige paragraaf. Tot slot wijst de Raad er nog op dat indien verzoeker van oordeel is dat bepaalde belangrijke en essentiële elementen niet in aanmerking werden genomen hij middels dit verzoekschrift de nodige precieze toelichting kon geven, mogelijkheid waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt.

2.4.3. In de mate verzoeker stelt dat de verklaringen van zijn broer A. toen hij in Denemarken was niet als een betrouwbare bron van informatie kan beschouwd worden aangezien de familie hem niet de waarheid vertelde over de situatie om te vermijden hem nog kwetsbaarder te maken, kan hij niet worden gevolgd. De Raad ziet niet in waarom verzoekers broer A. de waarheid niet zou vertellen over het verblijf van zijn verschillende familieleden of wat het verzwijgen van het overlijden van de andere broer hiermee te maken heeft.

2.4.4. De motieven met betrekking tot zijn onmiddellijke vluchtaanleiding en de door hem neergelegde documenten worden niet betwist. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als cameraman werkte tot 2010-2011 en hij ook de vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond zodat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.6. Gelet op bovenstaande vaststellingen en mede in aanmerking genomen het feit dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal kunnen verkregen worden zoals blijkt uit het antwoorddocument ingediend ter terechtzitting, kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend aan de ter terechtzitting neergelegde documenten. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.7. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst is niet voldoende. Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door de overheid of terroristen en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.1. In de mate verzoeker stelt dat uit verschillende artikelen blijkt dat het geweld sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Irak erg is toegenomen en hij dit ondersteunt met krantenartikelen toegevoegd aan het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat ook aan de nota een update is toegevoegd tot 19 maart 2012 en dat wat betreft de veiligheidssituatie en het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 c) het volgende dient te worden gesteld:

2.8.2. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan de nota (SRB "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012, "Chronologie veiligheidssituatie Centraal-en Zuid Irak 26-01-2012 t.e.m. 08-02-2012" en Chronologie Irak 2012/3) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8.3. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.8.4. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91). In casu kan worden opgemerkt dat verzoekers familie hebben in Yusufiya en, naar eigen zeggen, bescherming krijgen van hun eigen clan.

2.8.5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.8.6. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar krantenartikels, stelt dat het geweld in Bagdad is toegenomen, wijst de Raad erop dat uit de laatste SRB blijkt dat een onderzoek werd gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische militieën de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen, en niet alleen met richtlijnen van UNHCR van 2009 en 2010, en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011(eind). Daarenboven werd aan de nota de recente informatie gevoegd tot maart 2012 waaruit onder andere blijkt dat "De politieke crisis nog niet opgelost is, maar de spanning is wel wat weggeëbd nu het Soennitische blok, Iraqiya, heeft

aangekondigd dat zij de parlementaire sessies niet langer zullen boycotten. (...). Uit de krantenartikelen toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat er in januari en februari 2012 meerdere aanslagen werden gepleegd over heel Irak, de meeste daarvan doelgericht, en dat daarbij burgerslachtoffers vielen. Daaruit blijkt geen situatie is van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.9. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.10. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden en een beoordelingsfout zou hebben gemaakt wordt door verzoeker niet aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS